

Prologas

Antradienis, gegužės 22

Jaunutė moteris buvo visiškai jo skonio: berniukiška figūra, mažos, stangrios krūtys ir ilgi juodi plaukai.

— Kokia garbė, pone...

— Tik be pavardžių! — pertraukė jis. — Ir ne taip formaliai.

Jam nereikėjo priminti, kad teoriškai galėtų būti tėvas.

— Kaip nori.

Valiūkiškai šypsodamasi, ji nusimetė palaidinę. Drabužėlis nuslydo kūnu, ir ji liko stovėti priešais vyrą tik su aukštakulniais ir juodais apatiniais. Jos balsas taip pat buvo tobulas — gilus, viliojantis, liudijantis patirtį. Neįprastas vos dvidešimt penkerių metų moteriai.

Ji pažvelgė į vyrą.

— Pirmiausia sutarkime dėl pinigų.

— Šeši tūkstančiai kronų, tiesa?

Jis įkišo ranką į raudono šilkinio chalato kišenę ir ištraukė pluoštą pinigų, kuriuos jau buvo iš anksto suskaičiavęs. Kaina tiko. Juk ji ne elitinė prostitutė.

— Plius tūkstantis kronų už ypatingas paslaugas.

— Ačiū, — nusišypsojo ji. — Ir ką veiksime?

Vyras numetė pinigus ant komodos ir mostelėjo į lovos pusę.

— Nusimauk kelnaites ir patogiai įsitaisyk.

Moteris įsidėjo pinigus į rankinę ir, nusimovusi kelnaites, atsisėdo ant didelės lovos su baldakimu krašto.

— Ar turėčiau?..

Jis tylėdamas pakėlė smilių į viršų.

— Atsiprašau.

Ji persibraukė pirštais per lūpas, tarsi norėdama užsegti nematomą užtrauktuką.

— Tiesa, man sakė nieko neklausinėti.

Jis giliai įkvėpė ir nuėjo į kitą kambario galą. Ten stovėjo fortepijonas. *Steinway*. Kalbama, kad Edvardas Grygas kažkuriuo metu po 1862-ųjų šiuo instrumentu kūrė muziką. Vyras atsirišo chalato diržą ir, plačiai praskleidęs rūbą, atsisėdo ant kėdės. Pirštais perbraukė blizgančią medieną ir sugrojo melancholišką Beethoveno „Likimo simfonijos“ melodiją. Dievino sodrų šio fortepijono skambesį.

— Oho! — nustebusi sušuko moteris. — Kaip puikiai. Kur išmokai?..

Tuomet nutilo.

— E2 išsiderinusi.

Atsistojęs jis apėjo instrumentą. Dangtis buvo pakeltas. Įkišęs vidun ranką, kažką pasukiojo ir ištraukė ilgą pilką nailoninę virvelę.

— Ar galima taip paprastai išimti fortepijono stygą? — paklausė ji. — Ar jis apskritai dabar veiks?

Vyras netarė nė žodžio. Apsivyniojęs virvelės galą aplink dešinę ranką, priėjo prie lango ir užtraukė užuolaidas. Į miegamąjį krito tik blausi šviesa.

— Tau patinka jauki aplinka, — tarė ji.

— Gulkis ant pilvo, — įsakė jis.

— Kodėl? — tarsi pykdama ji atkišo lūpytes. — Manau, esi labai seksualus. Ar tau labiau patinka iš nugaros?

Moteris atsipalaidavusi žiūrėjo į jį ir šypsojosi.

— Gulkis ant pilvo, — pakartojo vyras.

Moteris tik sumirksėjo. Dabar ji pastebėjo permatomą plėvelę, dengiančią paklodę.

— O kam ji? Ar turėčiau nuimti?.. — paklausė, bet, pamačiusi jo žvilgsnį, iškart nutilo.

Skubiai išsitiesė ant lovos ir apsisvertė ant pilvo. Plėvelė sušnarėjo.

Jos mažas stangrus užpakaliukas atrodė viliojamai. Jam patiko, kad ilgi juodi plaukai tarsi rašalo srovė tekėjo tarp menčių per visą nugarą. Be ilgų įžangų ar švelnių prisilietimų jis užlipo ant jos ir įsiskverbė. Moteris išsiritė. Po trijų stiprių judesių jis nailonine virvele švelniai apvijo jai kaklą.

— Bet... tai... — dusdama ėmė švokšti moteris.

— Nesijaudink, pasirūpinsiu, kad plaukams nieko nenutiktų.

Jis vis stipriau tempė virvelę, kol ji giliai įsirežė į delnus. Prostitutė, dusdama ir apimta nevilties, bandė keltis, bet jis laikė prispaudęs. Išleisdamas pasitenkinimo garsus, vyras išliejęs baigė sueitį. Iš pradžių teko ją, kaip laukinį žirgą, tvirtai laikyti, kad nenumestų ant žemės. Tada iš lėto moteris ėmė silpti. Vyras palengva atleido virvelę.

— Paleisk... — sunkiai kvėpuodama maldavo ji. — Mane... prašau...

Laisvąją ranką pakišęs po greta gulinčia pagalve, vyras išsitraukė peilį dramblio kaulo rankena ir ilga lenkta geležte.

— Prašau... aš...

Jis smeigė peiliu tarp šonkaulių ir sustūmė jį iki plaučių. Ji akimirksniu nutilo ir ėmė spjaudytis kraujais. Vyras jautė, kaip silpsta moters kūnas. Stebėjo, kaip rausva oda staiga išbalo. Tada jis įsiskverbė dar kartą. Tik ne taip intensyviai kaip prieš tai, bet pojūtis tęsėsi ilgiau.

Jis pasilenkė prie moters.

— Štai kodėl ant lovos patiesta plėvelė... — sušnabždėjo į ausį, stebėdamas, kaip tamsiai raudona srovelė teka per paklodę. — Beje, tu teisi... Tikros stygos iš fortepijono taip lengvai neištrauksi.

Bet moteris jau negirdėjo.

Palikęs kūne styrantį peilį, jis nuėmė nailoninį žvejo valą prostitutei nuo kaklo. Palaukęs, kol kraujas liausis tekėjęs, pasitraukė nuo moters. Iš jos rankinės išsitraukė raktų ryšulį. Tada,

susisupęs į chalata, išėjo iš kambario. Jautėsi apsvaigęs, tarsi būtų parūkęs aukščiausios klasės žolės. Neskubėdamas nužingsniavo į svetainę koridoriumi storu rankų darbo kilimu.

Ten prie jo priėjo aukšta, liesa žmogysta.

— Ar viskas gerai? — sumurmėjo vyras.

— Taip.

— Ar jau galiu išvežti Ylvą?

Vyras sutrikęs pažvelgė į ilgšį.

— Ylvą?

Vyras mostelėjo galva į koridorių, vedantį link miegamojo.

— Tą merginą.

Tik dabar jis suprato, kad net nepaklausė jos vardo.

— Taip, žinoma. Tik sutvarkyk tą kiaulidę, iki atvyks klientai.

Vyras linktelėjo galvą. Paskui jį į svetainę įžengė jauna tarnaitė.

— Ar jau norėtumėte pusryčiauti?

— Ne dabar. Vėliau. Pirmiau — konjako.

— Kaip pageidausite, — linktelėjo ji ir dingo iš kambario.

Perėjęs svetainę, vyras atidarė balkono duris ir išsmuko laukan. Buvo šiek tiek po septintos ryto. Maloniai vėsu. Virš fjordo tvyrojo rūkas, jūros beveik nesimatė. Iš balkšvos tarsi pieniška sriuba miglos kyšojo aštrios uolos, ant kurių stovėjo namas. Virš vandens ratus suko erelis. Būtent taip jautėsi ir jis: besvoris ir laisvas.

Tvirčiau suveržęs chalato diržą, įkišo ranką į šoninę kišenę ir išsitraukė cigarą. Išvyniojęs iš plastikinės plėvelės ir nupjovęs galiuką, vyras prisidėgė cigarą auksiniu „Zippo“ žiebtuvėliu. Kelis kartus patraukęs, sulaikė dūmą burnoje ir tada pirmą kartą su pasimėgavimu iškvėpė. Už nugaros pasigirdo tylūs žingsniai.

— Jūsų konjakas.

Nenuleisdamas akių nuo fjordo, jis ištiesė ranką. Tarnaitė į ją įspraudė taurę. Tada ant balkono baliustrados pastatė padėklą su mobiliuoju telefonu ir pelenine specialiai cigarams.

— Truputį anksčiau jūsų ieškojo telefonu.

Daugiau moteris nieko nesakė. Kai ji pasišalino ir uždarė duris, vyras liko vienas. Jis gurkšnojo konjaką ir mėgavosi skrandyje sklindančia šiluma.

Netikėtai pratrūko telefonas. Vyras tik žvilgtelėjo į ekraną. Puikiai žinojo numerį.

*Vokietijos federalinis kriminalinių tyrimų biuras**. Matė, kad jau trečią kartą skambina šį rytą. *Jie tylėjo visus metus. Kas nors tikrai skubaus*. Bet jis atmetė skambutį. *Tik ne dabar!*

Norėjo pasimėgauti jį užplūdusiu jausmu... Pagaliau vėl jautėsi pusėtinai gyvas.

* Toliau tekste vartojama santrumpa BKA. (*Čia ir toliau — vert. past.*)

1 DALIS

VYSBADENAS

Trečiadienis, gegužės 23

Rytas

8-ojo maršruto autobusas pasuko į šoną, įveikė staigų posūkį ir ėmė kilti į Geisbergo kalną. Sabina Nemeč autobuso viduryje laikėsi įsikibusi į kilpą, pritvirtintą prie lubų. Po pusvalandžio teks skaityti pranešimą BKA akademijoje.

Priešais ją stovėjo Markas Kriugeris. Jau dvi dienas abu važinėjo autobusu, nes, persekiodama nusikaltėlį, kuris tikėjosi pabėgti per Vysbadeno pėsčiųjų zoną, Sabina sudaužė savo automobilį. Markas vyko kartu ir griebė už vairo. Jie laiku taranavo bėglio automobilį, ir šis įstrigo tarp dviejų ketaus suolelių. Daugiau nieko blogo nenutiko. Sabinos automobilis mažiausiai savaitę bus dirbtuvėse, o Markas niekada neturėjo automobilio, todėl teko naudotis viešuoju transportu. Kita vertus, tai buvo malonus pokytis kasdieniame jų gyvenime. Deja, šiandien jiedu per ilgai užsisėdėjo prie pusryčių stalo ir dabar turėjo paskubėti.

Sabina švelniai perbraukė Markui per skuostą. Teko gerokai pasistiebtį, nes jis buvo visa galva aukštesnis. Nekeista, nes Nemeč ūgis siekė vos metrą šešiasdešimt tris centimetrus. Moteris pirštų galiukais paglostė nedidelį nubrozdinimą, likusį po avarijos.

— Vargšeli... ar dėl to neskutai barzdos?

Su smakrą apaugusiais barzdos šereliais, natūraliai banguotais šviesiais plaukais jis atrodė jaunesnis. Baltus atsagstytus marškininius vilkėjo ant „Žvaigždžių karų“ marškinėlių. Vyras atrodė kaip tikras programišius, o ne BKA mobiliojo ryšio tyrimų skyriaus specialistas.

O gal čia „Žvaigždžių kelio“ marškinėliai? Šimtus kartų Markas aiškino filmų skirtumus, bet Sabina niekaip negalėjo prisimin-

ti, nes tai visiškai jos nedomino. Labiausiai jai patikdavo, kai Markas būdavo jos bute — be jokių marškinėlių.

Vyras nusišypsojo, jo mėlynos akys sužibėjo.

— Kol žaizdos sugis. Prieštarauji?

Ji papurtė galvą.

— Ar per pietus susitiksime valgykloje?

Kriugeris tyliai atsakė:

— Deja, ne. Dirbu su... pati žinai, su kuo.... Itin slaptas reikalas.

Nemec suraukė kaktą.

— Su Sneideriu?

— Su *Martenu S. Sneideriu*, — patikslino jis.

— Su *mano* partneriu? Juokauji!

— Ne, kalbu rimtai, — tarė jis. — Be to, bendraudami kreamės vienas į kitą *tu*.

— Nuo kada?

— Nuo šios savaitės pradžios.

— Nesąmonė! Sneideris su niekuo iš mūsų nesitujina.

Markas gūžtelėjo pečiais.

— Abu su Sneideriu esame nuobodos — tik kiekvienas dirbame savaip. Galbūt tai mus ir suartino.

— Ką nori pasakyti? Kad aš esu per daug normali?

— Na, tu tiesiog nesi keistuolė.

— Gal pamačius tave Sneideriui atgyja tėviški jausmai?

Sabina skeptiškai žvilgtelėjo į Marką ir žengusi artyn pašnibždomis klustelėjo:

— Ir ką judu ten dirbate, superšnipai?

Vyras nuleido galvą ir tyliai tarė jai į ausį:

— Galėčiau pasakyti, bet tada, deja, turėtume tave nužudyti.

Ji kumštelėjo Markui į petį.

— Tik pabandyk, berniuk. Žiūrėk, kad pats nesusižalotum. Jei gerai pagalvotum, prisimintum, kaip, tiriant vienuolės nužudymo bylą, išgelbėjau tau gyvybę.

— Tai buvo grynas savanaudiškumas, — sausai atsakė Markas.

— Na ir kodėl?

Akimirką vyras tylėjo.

— Nes jau tada tau rūpėjau?

— Ir kodėl taip galvoji?

— Nes... — kostelėjo jis, tarsi galvodamas, kaip išsisukti, bet galiausiai ryžosi pasakyti tiesą. — ...Kai buvome viešbutyje prie Bodeno ežero, tu radijo ryšio stotele kalbėjaisi su Tina. Pliurpėte apie mane.

Sabina pajuto, kaip ėmė rausti.

— Ar tau papasakojo Tina?

Jis stipriai suspaudė lūpas ir papurtė galvą.

— Tada kas?

— Aš... èèè... sėdėdamas automobilyje su pasiklausymo įranga įjungiau visas dažnio juostas ir tada... — Vyras nutilo.

Šūdas! Apie tai niekada nepagalvojo. Skruostai išraudo dar labiau.

— Visko būna. Naujoko klaida, — nuramino jis ir, apkabinęs Nemec per liemenį, prisitraukė prie savęs.

— Paleisk! — Ji išsilaisvino. — Ir tu visus metus tylėjai?

— Na... — tarstelėjo Kriugeris. — Iš tiesų ir dabar nenorėjau sakyti.

— Naujoko klaida, — atkirto ji ir staiga surimtėjusiu veidu tyliai pridūrė: — Beje... pastebėjai, kad...

— ...tiedu vyrai tamsiais kostiumais nuolat į mus žiūri?

Sabina linktelėjo galvą.

— Jie įlipo į autobusą kartu su mumis ir nuo tada nepaleidžia mūsų iš akių.

Stengdamasi neišsiduoti, Nemec žvilgtelėjo į autobuso galą, kur sėdėjo juos stebintys vyrai. Rūstūs, kampuoti veidai, žilstelėję plaukai, metų laikui nebūdingas įdegis.

Markas gūžtelėjo pečiais.

— Sutapimas?

— Galbūt, — atsakė ji, nors tuo netikėjo.

Autobusui sustojus Trėnkvego stotelėje, Sabina ir Markas išlipo. Nuo čia pėsčiomis buvo vos kelios minutės kelio. Iš autobuso išlipo ir kostiumuotieji, jie nusekė iš paskos. Keista, kad tokie elegantiški tipai nevažiavo tarnybiniu automobiliu ar bent jau neišsikvietė taksi automobilio.

Trumpai apsikabinęs, Markas atsisveikino su Sabina. Jis nužingsniavo link centrinio BKA įėjimo, o Nemeč pasuko pro sargybinio postą į akademijos teritoriją.

Mėšlas, ji taip ir nepaklausė, ar Kriugeris iš tiesų dirba su Sneideriu, ar tik šaipėsi.

Kai įžengė į akademijos pastatą ir išsitraukė iš spintelės dokumentus, suvibravo Sabinos mobilusis. Trumpoji žinutė nuo Marko.

Tiedu vyrai iš autobuso dirba BKA, skelbė žinutė. Domėjosi tavimi ir Sneideriu.

Kupina nevaldomo pavydo daktarė Karina Ros palydėjo akimis valytoją, stumiančią koridoriumi vežimėlį. Tada atsirakino kabineto antrame BKA aukšte duris. Gal vis dėlto reikėjo pasirinkti kitą profesiją? Ant durų lentelės buvo užrašyta jos pavardė ir pareigos — *organizacijos psichologė*. Šį trečiadienį turėjo tik vieną klientą, bet jis buvo vertas dešimties. Na, nieko nepadarysi: *užsimerk ir pirmyn*. Vėliau liks laiko parašyti penkis protokolus ir pabaigti kurpti rekomendacijas.

Įžengusi į kabinetą, moteris sustingo. Viduje buvo pernelyg tamsu, užuolaidos dengė langus, ore tvyrojo aitrus vanilinės arbatos kvapas. Tada pamatė aukštą liesą vyrą, sėdintį lankytojo kėdėje. Žmogysta vilkėjo puikiai pasiūtą kostiumą, sėdėjo užmetęs vieną koją ant kitos. Rankoje laikė žiebtuvėlį.

— Kas jus čia įleido?

— Tikiuosi, klausiate nerimtai? — pasigirdo balsas.

Vyras kalbėjo su nyderlandų kalbos akcentu.

— Ne, kalbu visiškai rimtai.

— Aš pats save įleidau į kabinetą. Pamaniau, pradėsiu anksčiau. Kad ilgai neužtruktume.

— Juk *pati* neišsivalgojau privalomų kas pusmetį vykstančių psichologinių seansų, — kandžiai atrėžė daktarė Ros ir, nuėjusi prie lango, atitraukė užuolaidą.

— O jūs iš viso kada nors galvojate?

— Neketinu atsakyti į šį klausimą. Jūs negalite kada panorėjęs įeiti į mano kabinetą. Net jei ir esate *didysis Martenas Sneideris*, — tarė ji.

— Martenas S. Sneideris, — patikslino vyras.

— Oi, ir kaip galėjau pamiršti. Tebūnie taip.

Moteris numetė dokumentų segtuvą ant rašomojo stalo ir įsitaísė fotelyje priešais Sneiderį.

— Aš dirbu šiame kabinete. Aš noriu privatumo, aš dirbu su jautria informacija, už kurią esu atsakinga. Be to, *ne aš* pasiūliau šią datą. Aš laikiausi sutarto laiko...

— Aš... aš... aš... — šiurkščiai pertraukė ją vyras. — Maniau, susitikome pasikalbėti apie mane?

— Jėzau Kristau! — atsiduso moteris, užsikišdama ilgus šviesius plaukus už ausies. — Gerai... — Giliai įkvėpusi, ji žvilgtelėjo į laikrodį ir pasitaisė palaidinės apykaklę, — pradėkime. Pasikalbėkime apie jus. Ar jau užpildėte klausimyną?

— Šitą?

Iš švarko kišenės Sneideris išsitraukė penkis mėlynus su-segtus lapus ir nerūpestingai numetė ant psychologės rašomojo stalo.

— Aš prisidėjau prie senojo klausimyno sudarymo — jis buvo daug geresnis. Šis — visiška nesąmonė.

— Kodėl taip manote?

— Nes šią sritį perėmė jaunų pedantiškų biurokratų būrelis. Gal jie ir studijavo psichologiją, bet absoliučiai nesupranta, kaip veikia žmonių psichika.

O jūs tikriausiai žinote viską, norėjosi ironiškai atkirsti, bet moteris susilaikė. Žinoma, jis suprato, ką kalba. Juk studijavo mediciną ir psichologiją, buvo bylų analitikas ir teismo psichologijos specialistas, specializavęsis kriminalistikoje.

— Ir todėl nusprendėte nepildyti privalomai paskirto klausimyno? — nenurimo ji.

— Ten pilna kvailų klausimų, pavyzdžiui: *Ar vestuvių metinių proga dovanotumėte žmonai žiedą?*

Vyras pasislinko ant kėdės krašto, pasilenkė į priekį ir iškėlė į viršų tris pirštus.

— Pirmą, esu nevedęs. Antra, esu gėjus. Ir trečia, niekam nieko nedovanoju.

— Manau, kad tai pasako apie jus labai daug. Reikėjo taip ir atsakyti.

— Paklauskite! — Sneideris pasilenkė dar arčiau. — Vienintelės *mane* dominančios žmonių sąjungos yra narkotikų ir vaikų pornografijos tinklai, kuriuos stengiuosi išardyti. Visoms kitoms nesąmonėms neturiu laiko.

Moteris garsiai atsiduso.

— Puiku, tuomet keiskime temą. Ar jau atlikote privalomą medicininę apžiūrą ir fizinio pasirengimo testą, kuriuos BKA privalu atlikti kas dvejus metus? Kiek pamenu, paskutinė patikra buvo prieš ketverius metus.

— Būkite sąžininga. Ar atrodau taip, kad galėčiau išlaikyti testą?

Sneiderio oda buvo išblyškusi, skruostai įdubę, smakras atsi-kišęs į priekį labiau nei įprastai.

— Bijote, kad gali nepavykti?

Jis netarė nė žodžio.

— Na, visgi sugebėjote atsirakinti duris ir virtuvėlėje išsivirti abejotinos kokybės arbatos. Bent jau tiek, — šyptelėjo psichologė.

Akimirką Sneiderio veide šmėkštelėjo keistai šalta šypsenėlė — ta pati išraiška, kaskart priverčianti nejaukiai krūptelėti. Kapinių šypsenėlė, kuri tuoj pat išnyko.

— Gerai, pamirškime testus ir tiesiog pasikalbėkime apie jus, — nusprendė daktarė Ros.

Sneideris atsilošė kėdėje.

— Jaučiuosi sūdinai, ačiū, kad paklausėte. Per pastaruosius šešis mėnesius sugebėjau ištirti septyniolika visiškai nesvarbių bylų, ir nė vienos ypač reikšmingos. Todėl man spaudžia skrandį. Per daug rūkau žolės, geriu per daug degtinės su tabasku, valgau visokią šlamštą... Iš tikrųjų, gerai pagalvojus, net nevalgau... Na o

miegas — šuniškas. Ir ne, ačiū, migdomieji nepadeda, jau bandžiau. O autogeninės treniruotės, Bacho žiedų terapija ir homeopatiniai žirniukai iš jūsų vaistinėlės — visa tai galite susikišti gerą vietą.

Karinos Ros akių vokai nevalingai virptelėjo.

— Kaip pasiilgau mūsų susitikimų, — atsiduso ji, įdėmiai nužvelgdama Sneiderį.

Vyras tikrai neatrodė sveikas. Blizganti plikė ir blyškus veidas jau kelis mėnesius nematė saulės. Skirtingai nei tai, plonytės kaip pieštukas žandenos, einančios nuo ausies ir siaura linija nusitęsiančios iki pat smakro, atrodė tarsi kontrastas viename iš jos tėvo nespaltotų paveikslų.

— Ar jus slegia ta pati byla kaip ir prieš pusmetį?

— Ar čia galima rūkyti?

— Vis dar ne.

Moteris žvilgtelėjo į lubas. Bent jau šįkart Sneideris nespėjo nusukti dūmų detektoriaus.

— Taip, ta pati byla.

— Ar norėtumėte apie tai pasikalbėti?

— Net jei iš tiesų laikytumėtės konfidencialumo sutarties, negaliu su jumis kalbėtis apie vykdomus tyrimus.

Daktarė Ros pakreipė galvą.

— Žinoma, jūs niekada taip nesielsite. Bet galėtumėte išimties tvarka *nesilaikyti* taisyklių?

— Na, tada... — kilstelėjo jis antakius, — ...turėčiau pripažinti, kad jau lygiai metus iš BKA nuteka informacija.

— Tada turėčiau klausti, o kas čia blogo?

— *Kas čia blogo?* — pakartotoj Sneideris ir, atsirėmęs į atlošą, užsimerkė. — Negi nemanote, kad negerai, kai kažkas perduoda vidinius duomenis tretiesiems asmenims tuo metu, kai BKA pareigūnai bando sustabdyti organizuotą nusikalstamą grupę?

— O taip, manyčiau, kad tai labai blogai.

— Matote, mūsų nuomonės sutampa, — atsimerkė Sneide-

ris. — Neseniai per vieną nesėkmingą pareigūnų operaciją žuvo mano buvęs studentas Šėnfeldas. Jo žmona Meiksner, taip pat buvusi studentė, dabar viena augina šešerių metų dukterį. Aš ir Markas Kriugeris...

— Tiksliau būtų *Markas Kriugeris ir a...*

— Tai ar norite klausytis, ar ne?

— Tęskite, — atsiduso ji.

— Taigi, aš ir Markas jau lipame agentui ant kulnų. Tačiau šis klausimas man neduoda ramybės, nes informaciją nutekina aukšto rango asmuo. Netikiu, kad tai vienas iš mūsų.

— Vadinasi, įtariamųjų ratas ganėtinai siauras?

Vyras nusteбęs žvilgtelėjo į psichologę.

— Iš tiesų. Agentas gali būtų vienas iš aukščiausios BKA vadovybės. Ar jūs dėl to nerimaujate?

— O turėčiau? — purtydama galvą atsakė Ros. — Esu įsitikinusi, kad jūs išsiaiškinsite tiesą.

— Aš...

Suskambo Sneiderio mobilusis telefonas. Įsikišęs žiebtuvėlį į švarko kišenę, jis išsitraukė telefoną. Ant dėklo aiškiai matėsi raudonos, baltos ir mėlynos spalvų Nyderlandų vėliava.

— Taip? — atsiliepė jis.

Dešimt sekundžių klausėsi.

— Ačiū, daugiau nė žodžio... tuoj atvyksiu, — galiausiai tarė jis ir baigė pokalbį.

Sneideris gurkštelėjo iš puodelio ir atsistojo.

— Turiu eiti pas Marką, tikėtina, jis apčiuopė naują pėdsaką.

— Anksčiau laiko nutraukiate seansą?

— Pamiršote, kad atvykau pusvalandžiu anksčiau nei jūs. Ačiū už arbatą ir pokalbį.

Tada jis išskubėjo iš kabineto.

Ros nusteбusi pažvelgė pavymui. *Jis iš tiesų man padėkojo.*

Nemec, nešina kompiuteriu ir dokumentais, įžengė į trečiuoju numeriu pažymėtą auditoriją ir atsistojo prie pulto. Salė buvo pilna. Dvidešimt penki BKA akademijos, skirtos itin gabiems jaunuoliams, studentai jau laukė priešpaskutinės paskaitos. Nors kursas buvo privalomas, ji niekada nesekė klausytojų lankomumo. Pirma, nenorėjo gaišti laiko skaityti pavardes. Antra, tie, kurie nusprendė praleisti paskaitas, vis tiek neišlaikys egzamino, nes kiekvieną semestrą Sabina keisdavo dėstomą medžiagą, o konspektų taip pat nebuvo.

Paskaitas skaitydavo ne viena — jai padėjo kviestinis docentas, kurį Sneideris pakvietė į akademiją. Svečias galėjo pasidalinti daug turtingesne profesine patirtimi nei Nemec. Akivaizdu, tai ir buvo tikroji priežastis, kodėl paskaitos sulaukdavo tokio didžiulio susidomėjimo.

— Labas rytas, — pasisveikino Sabina, stodamasi prie pulto. Buvęs Berno kriminalinės policijos bylų tyrėjas Rudolfas Horoviccas jau buvo atvykęs ir sėdėjo elektriniame neįgaliojo vežimėlyje, kurį prieš metus jam padovanojo vokiečių BKA.

— Nieko nelaukdami pradėkime. Šiandien daugiausia kalbėsime apie tai, kad pirmiausia BKA tyrėjas neturėtų kurti teorijos, o tada ieškoti įrodymų, — pradėjo paskaitą Sabina. — Pirmiausia reikia surinkti įrodymus ir *tik vėliau* konstruoti galimą įvykių eigą.

Nemec linktelėjo Horovicui. Kol ji prijungė nešiojamąjį kompiuterį prie vaizdo projektoriaus ir sureguliuavo vaizdą, Horoviccas perėmė žodį. Vyras nuriedėjo nuo pulto į auditorijos centrą. Per pastaruosius metus jo žilstelėję plaukai dar labiau išretėjo, o gilėjančios raukšlės ir maišeliai po akimis išdavė tikrąjį amžių. Vyrui

buvo septyniasdešimt treji. Tačiau šviesaus proto lektorius intelektualiniais gebėjimais lenkė daugelį studentų, dabar lūkestingai žiūrinčių į jį.

— Niekada negali nuspėti, kaip ir kada išsispęs byla, — šveicarišku dialektu gergždžiančiu balsu prabilo vyras į mikrofoną, pritvirtintą prie neįgaliojo vežimėlio atlošo. — Kai dirbate su byla, visa informacija saugoma jūsų pašamoneje kaip standžiajame kompiuterio diske arba serveryje debesyje. Ir ten duomenys apdorojami. Jūsų smegenys sukuria naujas baltymų jungtis, susieja prisiminimus su asociacijomis. Jums tereikia pasirūpinti, kad nenutrūktų interneto ryšys su serveriu — mūsų atveju, ryšys su pašamone — ir duomenys visada būtų pasiekiami. Tyrėjo darbas glaudžiai siejasi su psichikos technikomis. Anksčiau ar vėliau bus paspaustas tinkamas mygtukas, ir staiga paaiškės ieškomas atsakymas.

— Kartais tenka imtis mažų gudrybių ir jas panaudoti spon-taniškai, — pridūrė Nemeč, jungdama vaizdo įrašus ir iš karto nuspausdama sustabdymo mygtuką.

Ekране įvairiais pilkais tonais pasirodė belangė tardymo pa-talpa. Vaizdas filmuotas stebėjimo kamera, sumontuota viršutinia-me kambario kampe. Sabina su Sneideriu sėdėjo priešais vidutinio amžiaus moterį. Tarp jų ant stalo buvo tik mikrofonas, stiklinė vandens ir išskleistas žemėlapis.

Auditorijoje nuvilnijo linksmas šurmulyš. Sabina žinojo, kad studentams labiausiai patinka žiūrėti Sneiderio tyrimų medžiagą. Ypač dabar, kai vasaros semestras artėjo į pabaigą. Buvo gera pro-ga dar kartą tinkamai motyvuoti jaunuolius.

— Prieš dvi savaites su Sneideriu apklausėme įtariamąją, kuri — tuo mes beveik ir neabejojome — prisipažino nužudžiusi vyrą. Tačiau ji tai padarė tik norėdama apsaugoti tikrąjį žudiką. Stebėkite ir klausykite patys.

Sabina paspaudė kompiuterio mygtuką.

- Kur paslėpėte įkalčius? — paklausė Sneideris.
- Turite omenyje žmogžudystės įrankį?
- Ir jūsų kruvinus drabužius, pirštines ir krauju išteptą svetainės kilimą.
- Skrynioje, apie kurią jau pasakojau.
- Ir dar ją pasunkinote, kad nuskęstų?
- Taip, įmečiau akmenų.
- Turėjo būti velniškai sunki ir nepatogi skrynčia.
- Taip, taip ir buvo.
- Ir dar su vyro palaikais.
- Taip, kūnas buvo viduje.
- Ar turėjote pagalbininką?
- Ne.
- Vadinasi, tą naktį pati automobiliu nuvežėte vyro kūną skrynioje prie Štauzės ežero ir įmetėte į vandenį?
- Taip.
- Toje vietoje, kurią parodėte žemėlapyje?
- Taip.
- Ar čia? — pasitikslino Sneideris, rodydamas pirštu į žemėlapi.
- Taip, būtent čia.
- Kaip visa tai perkėlėte per dviejų metrų aukščio tvorą?
- Jei moteris yra itin ryžtingai nusiteikusi, — pasitikėdama savimi atšovė ji, — gali panokti pati save.
- Sneideris linktelėjo galvą.
- Tiesa, tačiau kai kas neatitinka. Šioje vietoje nėra jokios tvoros.
- Moteris sutriko.
- Ką?
- Beveik jumis patikėjau, bet jūs blogai pasiruošėte, — tarė Sneideris.

Moteris pažvelgė į žemėlapi, tada ėmė griežti dantimis.

— Šūdas... — išsprūdo jai.

Sneideris pasisuko į veidrodinę sieną ir linktelėjo galvą. Į patalpą įžengė du uniformuoti pareigūnai ir išsivedė moterį.

Durys užsidarė ir Sabina su Sneideriui liko kambaryje vieni. Sabina paklausė:

— Iš kur žinote, kad ten nėra tvoros?

Prieš pasigirstant Sneiderio atsakymui, Nemeč sustabdė vaizdo įrašą.

— Kaip jis tai sužinojo? — paklausė ji.

— Jis ten buvo! — skubiai sušuko vienas studentas.

— Patikrino tą vietą gūglo žemėlapio programėlėje, — pasigirdo kitas atsakymas.

— Perskaityte policijos protokole apie kūno radimo vietą.

Nuskambėjo dar keli spėjimai, bet Sabina ir Horovicas nekommentavo atsakymų nei žodžiais, nei gestais. Nutaisiusi pokerio žaidėjo veidą, Sabina tyliai klausėsi.

Galiausiai auditorijoje stoji tylą. Tada prabilo Miju — jauna azijietišku bruožu mergina ilgais, tiesiais, juodais plaukais. Studentė retai kalbėdavo, bet visada pataikydavo tiesiai į dešimtuką. Ji tik per plauką pateko į akademiją, nes psichologijos testas rodė autizmo spektro sutrikimo požymius — tikėtina, Aspergerio sindromą. Tačiau įsikišo Sabina, Horovicas ir net Sneideris, kurie tikėjo, kad moteris turi ypatingą talentą, kuri būtina lavinti.

— Taip, Miju, kalbėkite, — paragino Nemeč.

— Sneideris nežinojo. Jis melavo.

Auditorijoje nuvilnijo šurmuly.

— Visiškai teisingai, — galiausiai tarė Sabina. — Kaip tai supratote?

— Būčiau pasielgusi taip pat.

Sabina vos sulaikė šypseną. Ji žinojo, kad Miju atsakyme nėra

nė lašelio arogancijos — tik į rezultatą orientuota logika, kuri, regis, buvo labai panaši į Sneiderio mąstymo metodiką.

Tą akimirką atsidarė galinės auditorijos durys ir vidun įžengė du griežtų kampuotų veidų vyrai, vilkintys tamsius trijų dalių kostiumus. Netarę nė žodžio, nepažįstamieji atsisėdo paskutinėje eilėje.

Tai buvo vyrai iš autobuso.

4

Sneideris, susikišęs rankas į kišenes, koja uždarė duris.

— Kas čia tokio skubaus?

Marko Kriugerio kabinetas buvo rūsyje be langų, o čia įrengta oro kondicionavimo sistema dėl daugybės įrenginių nuolat veikė visu pajėgumu. Markas pats sutiko dirbti vos penkių kvadratinų metrų patalpoje, kurioje stovėjo du nešiojamieji ir vienas stacionarus kompiuteris, trys plačiaekraniai monitoriai, o ant sienų kabėjo serialų „X failai“, „Nuostabios istorijos“ ir „Išorinės ribos“ plakatai.

The Truth is out there.

*I want to believe.**

Visas šis šlamštas Sneideriui nekėlė nepatogumų, ypač jei kiti jautėsi gerai. Juk jis pats nuolat gėrė vanilinę arbatą, reguliariai rūkė marihuaną, badė rankas akupunktūros adatomis ir mėgo kalbėtis su lavonais. Taigi, jis neprieštaravo ir dėl Marko keistenybių. Pagaliau tai niekaip neveikė vyro gebėjimo dirbti — jis buvo vienas geriausių savo srityje.

— Ar atitraukiau nuo svarbių reikalų? — paklausė Markas.

— Tik kalbėjau su psichologe daktare Ros.

Markas šyptelėjo.

— Tuomet turėtum man padėkoti.

Sneideris pakėlė ranką ir ištiesė tris pirštus.

— Ko norėjai? Trimis trumpais ir aiškiais sakiniais.

— Taip, nesijaudink. Tikrai neapkrausiu nereikšmingomis smulkmenomis.

Markas privažiavo su kėde prie kito kompiuterio ekrano ir suklopsėjo klaviatūra.

* Tiesa kažkur ten. Noriu tikėti. (*Angl.*)

— Programos veikė visą naktį. Viską patikrinau. Dabar jau žinome, kad devyniasdešimt devyni procentai, jog informacija nutekinta ne telefonu, ne elektroniniu būdu ir tikrai ne internetu, nes neaptikta skaitmeninių pėdsakų. Jokio neteisėto prisijungimo prie duomenų bazių, jokio neautorizuoto susirašinėjimo per serverius.

— Nei asmeniniais elektroniniais paštais?

Markas papurtė galvą.

— Patikrinau visus prisiregistravimo įrašus — nė menkiausio skaitmeninio pėdsako. Nebuvo net bandymų kopijuoti duomenis į išorinius diskus, USB atmintines ar kompaktinius diskus.

— Ar patikrinai mobiliųjų telefonų ir fiksuotojo ryšio duomenis?

— Žinoma. Nieko. Netgi peržiūrėjau standžiuosius kopijavimo aparatų diskus.

— O skaitytuvų ir spausdintuvų?

— Taip, peržiūrėjau visus naudojimo žurnalus. Ten neužfiksuota jokių įslaptintų dokumentų kopijavimo atvejų.

Sneideris susimąstė.

— Vadinasi, vienintelė galimybė, kad...

— Ne, — paprieštaravo Markas. — Viskas, kas patenka į pastatą, turi praeiti pro skaitytuvą. Esu įsitikinęs, kad slapta niekas neįnešė nei fotoaparato, nei nešiojamojo kopijavimo aparato.

Sneideris linktelėjo galvą.

— Jei viską patikrinai, kodėl kalbi tik apie devyniasdešimt devynių procentų tikimybę?

— Nes yra dalykų, apie kurių egzistavimą žinome, ir tokių, apie kurių naudojimą nežinome. Tačiau gali atsirasti ir tokių dalykų, kurių nežinome, nes net neįsivaizduojame, kad jie egzistuoja. Tokia galimybė visada bus.

Sneideris ėmė nervingai judinti žandikaulį. Štai kodėl jam patiko šis jaunuolis. Markas mąstė kompleksiskai ir niekada nesakydavo, kad žino viską ir absoliučiai niekada neklysta. Tai būtų fatališka klaida, kurios daugelis neišvengdavo.

— Tai kaip, tavo nuomone, duomenys prasprūdo iš BKA? — paklausė jis.

— Gana senamadišku būdu — originalių dokumentų ranka rašytos kopijos, sudėtos į voką ar lagaminą.

Sneideris taip pat apie tai buvo pagalvojęs. Toks variantas atrodė labiausiai tikėtinas, nes skaitmeninės beprotybės amžiuje, kai kiekvienas judesys palieka elektroninį pėdsaką, tai buvo saugiausias kelias. Atgal į praeitį — kaip aštuntajame dešimtmetyje.

— Kaip sekasi su laiko ir judėjimo schema?

— Tai buvo gera mintis, — tarė Kriugeris.

— Liaukis pataikauti. Pats žinau. Geriau pakalbėkime apie rezultata.

Markas nuriedėjo prie kito ekrano.

— Jei atmesime tuos, kurie nieko nežinojo arba neturėjo galimybės gauti tikslių duomenų, ir nekreipsime dėmesio į tuos, kurie jau buvo patikrinti arba analizuojamuoju metu atostogavo užsienyje ar sirgo, lieka tik šie asmenys.

Paspaudus klaviatūros mygtuką, ekrane pasirodė keturiasdešimties pavardžių sąrašas.

Įtariamų darbuotojų biuruose ir namuose buvo atlikta daugkratų, bet visos paieškos liko bevaisės. Tai, ką dabar padarė Markas, buvo klasikinė atrankinė paieška. Tik šį kartą po didinamuoju stiklu pateko savi žmonės — daugiau nei penki tūkstančiai BKA darbuotojų.

— Jei išsiaiškintume, kuriems ši veikla būtų niekaip nenaudinga, galėtume atmesti dar kelis įtariamuosius... — garsiai svarstė Sneideris.

— ...ir dar labiau susiaurintume jų ratą, — pridūrė Kriugeris ir spustelėjo mygtuką.

Ekrane liko šiek tiek daugiau nei dvidešimt pavardžių.

— Ir aš tarp jų, — šaltai burbtelėjo Sneideris.

— Žinau, — atsakė Markas. — Bet nenorėjau išbraukti iš sąrašo. Tai prieštarautų pagrindiniam programuotojo darbo principui.

Be to, rezultatas turėtų džiuginti — jame visa vadovybė, taip pat kolegos, kurių atlyginimai viršija tam tikrą atlyginimų koeficientą.

Sneideris susiraukė.

— BKA *šviesiausių protų* sąrašas mane tikrai džiugintų, bet tik ne šitas! — Sneideris perbėgo akimis pavardes. — Taigi, turime šnipą aukščiausiuose sluoksniuose.

— Patikrinau tris kartus vildamasis, kad viena iš programų arba aš suklydome, bet...

— Tu nepadarei jokios klaidos, — pertraukė jį Sneideris. — Šiandien ryte daktarė Ros pamėtėjo tokią pačią mintį.

Prakeikimas! Toks rezultatas visai nepatiks BKA prezidentui ir tiesioginiam Sneiderio vadovui Dirkuui van Nistelrojui.

— Ką parodė laiko skalė?

— Tiesa, laiko skalė, — Markas spragtelėjo pirštais. — Taip pat buvo geniali min... atsiprašau! Nustačiau, kad visa informacija, ištekėjusi iš BKA, būdavo trijų dienų senumo, tiksliau — kol pasiekdavo tikslą ir būdavo panaudojama.

— Trys dienos... — Sneideris prikando apatinę lūpą.

— Jei leidimas smogti ir pati operacija įvykdavo greičiau nei per tris dienas, jokio sabotažo nebūdavo.

— Tai gali būti susiję su informacijos perdavimo laiku.

Markas ryžtingai palinkšėjo galva.

— Ir tai reikštų, kad dokumentus tiesiog perduodavo per tris dienas.

— Tai tik patvirtina, kad informaciją iš tiesų gabendavo tradiciniu būdu... ir būtent į užsienį.

Sneideris pajuto, kaip per kūną nuvilnijo adrenalino banga — jis taip arti tiesos, kai galės ištarti išdaviko pavardę. Nejučiomis veidą nuplieskė karštis, užplūdo energija. Taip nutikdavo visada, kai užčiuopdavo nusikaltimo siūlo galą. Ši byla jį įtraukė taip pat, kaip ir žmogžudžių medžioklė.

— Ar galiu pasakyti kai ką asmeniško? — paklausė Kriugeris.

— Jei jau būtina...

— Prieš dvi dienas man pasiūlei kreiptis „tu“... ir...

— Ir ką? — Sneideris suraukė antakius ir pažvelgė į kolegą.

— Šiandien ryte apie tai papasakojau Sabinai. Ji vis tiek būtų sužinojusi. Tiesiog pagalvojau, kad ji apsidžiaugtų, jei tu...

Sneideris papurtė galvą.

— Bet jūs taip ilgai pažįstami.

Tiesa. Ir ne tik. Sabina Nemeč buvo jo *Voverytė*. Jis atrado jos talentą dar tada, kai mergina dirbo Miuncheno kriminalinėje policijoje. Tada ją pasikvietė į Vysbadeno akademiją ir, priglaudęs po sparnu, dvejus metus grūdino sunkiaisiais mokymais. Tada ji tapo Sneiderio kolege ir pradėjo dirbti vienoje komandoje. Dabar Sneideris jautė, kad negali prisileisti Sabinos dar arčiau. Viena vertus, jis nenorėjo, kad ji taptų tokia pat kaip jis — tiesiog ji nenusipelnė tokio gyvenimo. Kita vertus, ji apie Sneiderį ir taip žinojo per daug. *Arba save apgaudinėju, arba tai tik savisaugos instinktas.*

— Man ji patinka, — prisipažino Sneideris, — gal net labiau nei tu. Bet prisiekiu... — mostelėjo jis pirštu į Marką. — Jei ji apie tai sužinos, tu mirsi. Ir aš žinau, kaip visiems laikams pradanginti lavoną.

Kriugeris stipriai suspaudė lūpas.

— Tai tik pokštas, tiesa?

— Ne.

Suskambo Sneiderio mobilusis. Tą pačią akimirką vieno iš kompiuterių ekrane pasirodė elektroninio laiško simbolis.

Sneideris atsiliepė. Skambino Dirko van Nistelrojaus sekretorė. Dešimtą valandą prezidentas norėtų jį matyti savo kabinete. Sneideris žvilgtelėjo į raudona, balta ir mėlyna spalvomis pažymėtą laikrodžio ciferblatą.

— Po pusvalandžio turiu susitikti su viršininku.

Markas atvėrė laišką.

— Ir aš.

— Tuomet jis, matyt, nori mus...